

RÅDET

AFTALE

mellem Den Europæiske Unions medlemsstater vedrørende status for militært og civilt personel, der udstationeres ved Den Europæiske Unions institutioner, for hovedkvartererne samt de styrker, der vil kunne stilles til rådighed for Den Europæiske Union som led i forberedelsen og gennemførelsen af de operationer, der er omhandlet i artikel 17, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union, herunder i forbindelse med øvelser, samt for militært og civilt personel fra medlemsstaterne, der stilles til rådighed for Den Europæiske Union med henblik på at forrette tjeneste i denne forbindelse

(EU-SOFA)

(2003/C 321/02)

REPRÆSENTANTERNE FOR REGERINGERNE FOR DEN EUROPÆISKE
UNIONS MEDLEMSSTATER, FORSAMLET I RÅDET, ER —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Union
(TEU), især afsnit V, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Det Europæiske Råd har for at fremme den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP) besluttet at give EU de nødvendige kapaciteter til at træffe og gennemføre afgørelser om alle de typer konfliktforebyggelses- og krisestyringsopgaver, som er defineret i TEU.
- (2) Nationale beslutninger om at udsende styrker fra Den Europæiske Unions medlemsstater (i det følgende benævnt »medlemsstaterne«) til andre medlemsstaters område eller om at modtage sådanne styrker fra andre medlemsstater som led i forberedelsen og gennemførelsen af de operationer, der omhandles i artikel 17, stk. 2, i TEU, herunder i forbindelse med øvelser, træffes i overensstemmelse med bestemmelserne i TEU's afsnit V, særlig artikel 23, stk. 1, og vil blive behandlet i separate arrangementer mellem de pågældende medlemsstater.
- (3) Det vil være nødvendigt at indgå særlige aftaler med vedkommende tredjelande i tilfælde af øvelser eller operationer, der finder sted uden for medlemsstaternes område.
- (4) Bestemmelserne i denne aftale anfægter ikke de rettigheder og forpligtelser, som parterne har i henhold til internationale aftaler og andre instrumenter om oprettelse af internationale domstole, herunder Rom-statutten for Den Internationale Straffedomstol —

BLEVET ENIGE OM FØLGENDE BESTEMMELSER:

DEL I

FÆLLES BESTEMMELSER FOR MILITÆRT OG CIVILT PERSONEL

Artikel 1

I denne aftale betyder udtrykket:

1) »militært personel«:

- a) militært personel, som medlemsstaterne udstationerer ved Generalsekretariatet for Rådet med henblik på oprettelse af Den Europæiske Unions Militærstab (EUMS)
- b) militært personel, bortset fra personel fra EU-institutionerne, som EUMS kan trække på fra medlemsstaterne som midlertidigt supplement, såfremt Den Europæiske Unions Militærkomité (EUMC) anmoder herom, med henblik på deltagelse i forberedelsen og gennemførelsen af de operationer, der omhandles i artikel 17, stk. 2, i TEU, herunder i forbindelse med øvelser
- c) militært personel fra medlemsstaterne, som er udstationeret i hovedkvarterer eller styrker, der kan stilles til rådighed for EU, eller personel herfra, som led i forberedelsen og udførelsen af de operationer, der omhandles i artikel 17, stk. 2, i TEU, herunder i forbindelse med øvelser

2) »civilt personel«: det civile personel, som medlemsstaterne udstationerer ved EU-institutionerne med henblik på dets deltagelse i forberedelsen og gennemførelsen af de operationer, der omhandles i artikel 17, stk. 2, i TEU, herunder i forbindelse med øvelser, eller det civile personel fra medlemsstaterne, bortset fra lokalt ansat personel, der arbejder ved hovedkvarterer eller styrker, eller som medlemsstaterne på anden måde stiller til rådighed for EU med henblik på samme deltagelse

3) »pårørende«: enhver person, der betegnes eller anerkendes som medlem af militært eller civilt personels familie eller betragtes som hørende til deres/dets husstand i henhold til afsenderlandets love. Hvis disse love kun anser en person, der bor hos militært eller civilt personel, som hørende til familien eller husstanden, anses denne betingelse dog for opfyldt, såfremt vedkommende i overvejende grad forsørges af det pågældende militære eller civile personel

31.12.2003

DA

Den Europæiske Unions Tidende

C 321/7

- 4) »styrker«: personer, der indgår i, eller enheder bestående af militært og civilt personel, som defineret i stk. 1 og 2, for så vidt de pågældende medlemsstater er enige om, at visse personer, enheder og formationer mv. ikke udgør eller indgår i en styrke med henblik på denne aftale
- 5) »hovedkvarter«: hovedkvarter, der på en medlemsstats område er etableret af en eller flere medlemsstater eller en international organisation, og som kan stilles til rådighed for EU i forbindelse med forberedelsen og udførelsen af de operationer, der omhandles i artikel 17, stk. 2, i TEU, herunder i forbindelse med øvelser
- 6) »afsenderland«: den medlemsstat, hvor vedkommende militært eller civilt personel eller styrken har hjemme
- 7) »modtagerland«: den medlemsstat, på hvis område vedkommende militært eller civilt personel, styrken eller hovedkvarteret befinder sig, hvad enten dette personel er udstationeret, deployeret, eller på gennemrejse i forbindelse med en individuel eller kollektiv tjenesterejse eller afgørelse om udstationering ved EU-institutionerne.

Artikel 2

1. Medlemsstaterne letter i nødvendigt omfang indrejse, ophold og udrejse i tjenstligt øjemed for militært og civilt personel og pårørende, der er omhandlet i artikel 1. Der kan dog kræves forelagt dokumentation for, at de pågældende tilhører de kategorier, der er nævnt i artikel 1.
2. Med henblik herpå og med forbehold af de relevante bestemmelser i fællesskabslovgivningen, der finder anvendelse på fri bevægelighed for personer, vil en individuel eller kollektiv ordre om forflyttelse eller afgørelse om udstationering ved EU-institutionerne være tilstrækkelig dokumentation.

Artikel 3

Det påhviler militært og civilt personel og pårørende at overholde modtagerlandets lovgivning og afholde sig fra al virksomhed, der er uforenelig med denne aftales ånd.

Artikel 4

I henhold til denne aftale gælder følgende:

- 1) Kørekort, der er udstedt af afsenderlandets militære myndigheder, anerkendes på modtagerlandets område for tilsvarende militærkøretøjer.
- 2) Godkendt personel fra alle medlemsstater kan give lægebehandling og tandpleje til personel fra alle andre medlemsstaters styrker og hovedkvarterer.

Artikel 5

Militært og eventuelt civilt personel bærer uniform efter de bestemmelser, der gælder i afsenderlandet.

Artikel 6

Køretøjer, som er forsynet med en nummerplade, som kun anvendes af de væbnede styrker eller myndighederne i afsenderlandet, forsynes desuden med et tydeligt nationalitetsmærke.

DEL II

BESTEMMELSER, DER UDELUKKENDE FINDER ANVENDELSE PÅ MILITÆRT OG CIVILT PERSONEL, DER ER UDSATIONERET VED EU-INSTITUTIONERNE

Artikel 7

Militært eller civilt personel, der er udstationeret ved EU-institutionerne, må besidde og bære våben i henhold til artikel 13, når de forretter tjeneste i hovedkvarterer eller styrker, som vil kunne stilles til rådighed for EU med henblik på deltagelse i forberedelsen og gennemførelsen af de operationer, der omhandles i artikel 17, stk. 2, i TEU, herunder i forbindelse med øvelser, eller når de deltager i tjenesterejser i forbindelse med sådanne operationer.

Artikel 8

1. Militært eller civilt personel, der er udstationeret ved EU-institutionerne, er fritaget for retsforfølgning for alle mundtlige eller skriftlige ytringer eller handlinger foretaget i embeds medfør; de er fortsat omfattet af denne fritagelse efter afslutningen af deres tjeneste.
2. Immunitet i medfør af denne artikel indrømmes i EU's interesse og ikke til personlig fordel for de pågældende.

3. Såvel afsenderlandets kompetente myndighed som de relevante EU-institutioner ophæver immuniteten for militært og civilt personel, der er udstationeret ved EU-institutionerne, hvis immuniteten kan hindre, at retfærdigheden sker fyldest, og den kompetente myndighed eller relevante EU-institution kan sørge for, at ophævelsen sker uden at skade Den Europæiske Unions interesser.

4. EU-institutionerne samarbejder til enhver tid med medlemsstaternes relevante myndigheder for at lette korrekt anvendelse af retsregler og forhindre misbrug af de privilegier og immuniteter, der indrømmes i medfør af denne artikel.

5. Såfremt en kompetent myndighed eller en retsinstans i en medlemsstat mener, at der er sket misbrug af et privilegium eller en immunitet, som er indrømmet i medfør af denne artikel, konsulterer afsenderlandets kompetente myndigheder og den relevante EU-institution på anmodning de kompetente myndigheder i den berørte medlemsstat for at afgøre, hvorvidt et sådant misbrug har fundet sted.

6. Hvis konsultationerne ikke giver et tilfredsstillende resultat for begge parter, behandles spørgsmålet af den relevante EU-institution med henblik på bilæggelse af tvisten.

7. Hvis en tvist ikke har kunnet bilægges, fastlægger den relevante EU-institution de nærmere retningslinjer for bilæggelse. Rådet vedtager for sit vedkommende sådanne retningslinjer med enstemmighed.

DEL III

BESTEMMELSER, DER KUN FINDER ANVENDELSE PÅ HOVEDKVARTERER OG STYRKER SAMT PÅ DERTIL KNYTTET MILITÆRT OG CIVILT PERSONEL

Artikel 9

Som led i forberedelsen og gennemførelsen af de operationer, der er omhandlet i artikel 17, stk. 2, i TEU, herunder i forbindelse med øvelser, kan hovedkvarterer og styrker og deres i artikel 1 omhandlede personel samt deres materiel flyttes og midlertidigt deployeres på en medlemsstats område efter aftale med vedkommende medlemsstats kompetente myndigheder.

Artikel 10

Militært og civilt personel modtager akut lægebehandling og tandpleje, herunder hospitalsindlæggelse, på samme betingelser som tilsvarende personel i modtagerlandet.

Artikel 11

Med forbehold af gældende aftaler og overenskomster, der allerede er i kraft, eller som efter nærværende aftales ikrafttræden bliver indgået mellem afsenderlandets og modtagerlandets kompetente myndigheder, har modtagerlandets myndigheder alene ansvaret for, at der træffes passende foranstaltninger med henblik på at stille de nødvendige bygninger til rådighed for de enkelte enheder, formationer eller andre organer, samt de hermed forbundne faciliteter og tjenester, som de måtte have brug for. Sådanne aftaler og overenskomster skal så vidt muligt være i overensstemmelse med de bestemmelser, der gælder i modtagerlandet med hensyn til bolig- og indkvarteringsforholdene for tilsvarende enheder, formationer eller andre organer.

Medmindre der foreligger anden udtrykkelig overenskomst, er de rettigheder og forpligtelser, der er forbundet med råderetten og anvendelsen af bygningerne og de hermed forbundne faciliteter og tjenester, omfattet af modtagerlandets lovgivning.

Artikel 12

1. Enheder, formationer eller organer normalt bestående af militært eller civilt personel har ret til efter aftale med modta-

gerlandet at udøve politimyndighed i alle lejre, anlæg, hovedkvarterer eller andre anlæg, som de alene har rådighed over. Den til sådanne enheder, formationer eller organer knyttede politimyndighed kan træffe alle relevante foranstaltninger med henblik på at sikre orden og sikkerhed på sådanne områder.

2. Uden for disse områder må den i stk. 1 omhandlede politimyndighed kun deployeres efter aftale med og i samarbejde med modtagerlandets myndigheder og kun i det omfang, det er nødvendigt for at opretholde orden og disciplin i disse enheder, formationer eller organer.

Artikel 13

1. Militært personel må besidde og bære tjenestevåben, såfremt de har ordre dertil, og det sker i overensstemmelse med arrangementer med modtagerlandets myndigheder.

2. Civilt personel må besidde og bære tjenestevåben, såfremt de er bemyndiget dertil ifølge de nationale bestemmelser, der gælder i afsenderlandet, og det sker efter aftale med modtagerlandets myndigheder.

Artikel 14

Hovedkvarterer og styrker råder over samme faciliteter på post- og telekommunikationsområdet, samme rejselettelser og samme nedsættelse af billetpriser som styrkerne i modtagerlandet i overensstemmelse med dets love og administrative bestemmelser.

Artikel 15

1. Arkiver og andre officielle dokumenter i et hovedkvarter, som opbevares i lokaler overdraget til dette hovedkvarter, eller som efter behørig tilladelse opbevares af et medlem af dette hovedkvarter, er ukrænkelige, medmindre hovedkvarteret har givet afkald på denne immunitet. Efter anmodning fra modtagerlandet og under overværelse af en repræsentant herfor undersøger hovedkvarteret arten af dokumenterne for at fastslå, om de er omfattet af den i denne artikel omhandlede immunitet.

2. Såfremt en kompetent myndighed eller en retsinstant i modtagerlandet mener, at der er sket misbrug af den ukrænkelighed, som er indrømmet i henhold til denne artikel, konsulterer Rådet de kompetente myndigheder i modtagerlandet for at afgøre, hvorvidt et sådant misbrug har fundet sted.

3. Hvis konsultationerne ikke giver et tilfredsstillende resultat for begge de berørte parter, behandles spørgsmålet af Rådet med henblik på bilæggelse af tvisten. Hvis en tvist ikke har kunnet bilægges, fastlægger Rådet med enstemmighed de nærmere retningslinjer for bilæggelse.

Artikel 16

For at undgå dobbeltbeskatning gælder ved anvendelse af aftaler om dobbeltbeskatning, der er indgået mellem medlemsstaterne, samt med forbehold af modtagerlandets ret til at beskatte militært og civilt personel, der er statsborgere eller har fast bopæl i dette land, følgende:

1. I det omfang beskatning i modtagerlandet afhænger af ophold eller bopæl, skal de tidsrum, hvori militært eller civilt personel udelukkende befinder sig på dette lands område i egenskab af militært eller civilt personel, ikke i beskatningsmæssig henseende betragtes som ophold eller anses for at indebære en ændring af den pågældendes opholdssted eller bopæl.
2. Militært og civilt personel nyder skattefritagelse i modtagerlandet med hensyn til de lønninger og honorarer, de i denne egenskab modtager fra afsenderlandet, samt med hensyn til alle former for løse, der tilhører dem, og som kun befinder sig i modtagerlandet som følge af deres midlertidige tilstedeværelse i dette land.
3. Denne artikel er ikke til hinder for, at militært eller civilt personel beskattes af eventuel kommerciel virksomhed, som de pågældende måtte indlede i modtagerlandet ud over deres ansættelse, og bortset fra lønninger, honorarer og løse som omhandlet i stk. 2, hindrer bestemmelserne i denne artikel ikke beskatning af sådant militært eller civilt personel i henhold til modtagerlandets lovgivning, heller ikke hvis de pågældende anses for at have deres opholdssted eller bopæl uden for modtagerlandets område.
4. Denne artikel finder ikke anvendelse på afgifter i betydningen told samt alle andre afgifter og skatter, der opkræves ved enten indførsel eller udførsel af varer, bortset fra afgifter og skatter, der ikke overstiger betalingen for de ydede tjenester.

Artikel 17

1. Afsenderlandets myndigheder kan udøve den strafferetlige og disciplinære jurisdiktion, de er tillagt i henhold til afsenderlandets lovgivning, over militært samt civilt personel i det omfang, det er undergivet afsenderlandets lovgivning vedrørende alle eller dele af afsenderlandets væbnede styrker som følge af dets deployering hos disse styrker.
2. Modtagerlandets myndigheder har jurisdiktion over militært og civilt personel samt pårørende for så vidt angår lovovertrædelser, der er begået på modtagerlandets område, og som er strafbare i henhold til dette lands lovgivning.
3. Afsenderlandets myndigheder har ret til at udøve jurisdiktion over militært samt civilt personel i det omfang, det er undergivet afsenderlandets lovgivning vedrørende alle eller dele

af afsenderlandets væbnede styrker som følge af dets deployering hos disse, for så vidt angår lovovertrædelser, der straffes i medfør af afsenderlandets lovgivning, navnlig forbrydelser mod afsenderlandets sikkerhed, som ikke henhører under modtagerlandets lovgivning.

4. Afsenderlandets myndigheder har ret til at udøve jurisdiktion over militært og civilt personel samt pårørende for så vidt angår lovovertrædelser, der straffes i medfør af modtagerlandets lovgivning, navnlig forbrydelser mod afsenderlandets sikkerhed, som ikke henhører under afsenderlandets lovgivning.

5. I stk. 3, 4 og 6, anses følgende lovovertrædelser for at være forbrydelser mod et lands sikkerhed:

- a) forræderi,
- b) sabotage, spionage eller overtrædelse af lovgivningen vedrørende statshemmeligheder eller hemmeligheder vedrørende landets forsvar.

6. Har begge lande adgang til at udøve jurisdiktion, finder følgende regler anvendelse:

a) Afsenderlandets kompetente myndigheder har fortrinsret til at udøve jurisdiktion over det pågældende militære og civile personel i det omfang, det er undergivet afsenderlandets lovgivning vedrørende alle eller dele af afsenderlandets væbnede styrker som følge af dets deployering hos disse styrker, for så vidt angår:

i) lovovertrædelser, der udelukkende er rettet imod afsenderlandets ejendom eller sikkerhed, eller lovovertrædelser, der udelukkende er rettet imod et medlem af afsenderlandets militære eller civile personel eller en pårørende

ii) lovovertrædelser, der skyldes handlinger eller forsømmelighed begået i tjenesten.

b) For så vidt angår alle andre lovovertrædelser har modtagerlandets myndigheder fortrinsret til at udøve jurisdiktion.

c) Såfremt det land, der har fortrinsret, beslutter ikke at udøve jurisdiktion, underretter det snarest muligt det andet lands myndigheder herom. Myndighederne i det land, der har fortrinsret, ser positivt på en anmodning fremsat af myndighederne i det andet land om at frafalde denne ret i tilfælde, hvor disse myndigheder finder, at særligt vigtige hensyn taler herfor.

7. Denne artikel giver ikke afsenderlandets militære myndigheder hjemmel til at udøve jurisdiktion over personer, der er statsborgere i eller har fast bopæl i modtagerlandet, medmindre disse er medlemmer af afsenderlandets væbnede styrker.

Artikel 18

1. Medlemsstaterne frafalder ethvert krav over for en anden medlemsstat for skade på ejendom tilhørende førstnævnte medlemsstat, der anvendes som led i forberedelsen og gennemførelsen af de operationer, der er omhandlet i artikel 17, stk. 2, i TEU, herunder i forbindelse med øvelser, såfremt skaden

- a) er forvoldt af militært eller civilt personel, der er udstationeret af den anden medlemsstat, under udøvelsen af tjenesteplichter som led i ovennævnte operationer, eller
- b) er opstået i forbindelse med anvendelsen af et køretøj, skib eller luftfartøj, der ejes af den anden medlemsstat og anvendes af dennes væbnede styrker, for så vidt det køretøj, skib eller luftfartøj, der har forvoldt skaden, blev anvendt i forbindelse med handlinger foretaget som led i ovennævnte operationer, eller skaden er blevet forvoldt på ejendom, der blev anvendt under samme omstændigheder.

Krav om bjergeløn fremsat af en medlemsstat til en anden medlemsstat frafalder ligeledes, for så vidt det bjergede fartøj eller den bjergede ladning tilhører en medlemsstat og er blevet anvendt af dennes væbnede styrker i forbindelse med handlinger foretaget som led i ovennævnte operationer.

- 2. a) Såfremt skaden er forvoldt under andre end de i stk. 1 omhandlede omstændigheder på anden ejendom tilhørende en medlemsstat og beliggende på dennes område, og for så vidt de pågældende medlemsstater ikke har truffet anden aftale, afgøres spørgsmålet om ansvaret og skadeserstatningen ved forhandling mellem disse medlemsstater.
- b) Medlemsstaterne giver imidlertid afkald på erstatningskrav i alle tilfælde, hvor skadesbeløbet er mindre end et beløb, som fastsættes af Rådet med enstemmighed.

Enhver anden medlemsstat, hvis ejendom er blevet beskadiget ved samme hændelse, frafalder ligeledes ethvert krav under ovennævnte beløb.

3. Stk. 1 og 2 finder anvendelse på medlemsstatens skibe »on bare boat charter« eller på skibe, der er rekvireret på sådanne vilkår, samt på opbragte skibe (dog ikke i det omfang risikoen for tab eller ansvar bæres af andre end den pågældende medlemsstat).

4. Medlemsstaterne frafalder ethvert krav over for en anden medlemsstat i tilfælde, hvor militært eller civilt personel i deres styrker under udøvelsen af tjenesten bliver såret eller omkommer.

5. Erstatningskrav (bortset fra kontraktmæssige krav og krav, hvorpå stk. 6 eller 7 finder anvendelse), der opstår som følge af handlinger eller forsømmelser, der er begået af militært eller civilt personel under udøvelsen af tjenesten, eller som følge af

enhver anden handling, undladelse eller begivenhed, som en styrke bærer ansvaret for, og som på modtagerlandets område forvolder skade på tredjemand, som ikke er en af medlemsstaterne, behandles af modtagerlandet i overensstemmelse med følgende bestemmelser:

- a) Erstatningskrav anmeldes, behandles og afgøres eller pådømmes i overensstemmelse med modtagerlandets love og bestemmelser vedrørende erstatningskrav, opstået i forbindelse med dets egne væbnede styrkers virksomhed.
- b) Modtagerlandet kan afgøre alle sådanne erstatningskrav, og erstatningsbeløbet udbetales af modtagerlandet i dets valuta.
- c) Hvadenten udbetaling finder sted ifølge en indgået aftale, eller ifølge en dom afsagt af modtagerlandets kompetente ret, eller sådan betaling nægtes af denne ret, er afgørelsen bindende og endelig for de berørte medlemsstater.
- d) Afsenderlandet underrettes om ethvert af modtagerlandet udbetalt erstatningsbeløb og samtidig tilstilles en udførlig beretning samt forslag til fordeling i overensstemmelse med litra e), nr. i), ii) og iii). Såfremt afsenderlandet undlader at svare i løbet af 2 måneder, anses den foreslåede fordeling for at være accepteret.
- e) Udgifterne til erstatning i medfør af litra a), b), c) og d), samt stk. 2, fordeles mellem medlemsstaterne på følgende måde:
 - i) er kun ét afsenderland ansvarligt, fordeles erstatningsbeløbet med 25 % på modtagerlandet og 75 % på afsenderlandet
 - ii) er mere end ét land ansvarligt for skaden, fordeles erstatningsbeløbet ligeligt mellem de pågældende lande; hvis modtagerlandet imidlertid ikke er et af de ansvarlige lande, skal dets bidrag svare til halvdelen af det beløb, der skal udredes af hvert af afsenderlandene
 - iii) forvoldes skaden af medlemsstaternes styrker, og det ikke er muligt specifikt at pålægge en enkelt eller flere af disse styrker ansvaret for skaden, fordeles erstatningsbeløbet ligeligt mellem de pågældende medlemsstater; men er modtagerlandet ikke et af de lande, hvis styrker har forvoldt skaden, svarer dets bidrag til halvdelen af det beløb, der skal udredes af hvert af de pågældende afsenderlande
 - iv) modtagerlandet udfærdiger hvert halve år en opgørelse over de beløb, der i det forløbne halve år er udbetalt i sager, hvor den foreslåede procentvise fordeling er blevet accepteret; opgørelsen sendes til de pågældende afsenderlande tillige med en anmodning om refusion. De udbetalte beløb refunderes snarest muligt i modtagerlandets valuta.

31.12.2003

DA

Den Europæiske Unions Tidende

C 321/11

f) Hvis anvendelsen af litra b) og e) ville medføre, at en medlemsstat pålægges en betydelig byrde, kan den anmode de øvrige berørte medlemsstater om, at sagen afgøres ved forhandling mellem dem på et andet grundlag.

g) Der kan ikke foretages retlige skridt over for militært eller civilt personel til fuldbyrdelse af dom, der er afsagt i modtagerlandet, i en sag opstået som følge af en handling foretaget under udøvelsen af tjenesten.

h) Bortset fra de tilfælde, hvor litra e) finder anvendelse på erstatningskrav, der er omfattet af stk. 2, finder dette stykke ikke anvendelse på krav, der opstår som følge af eller i forbindelse med sejlads med eller anvendelse af et skib eller lastning, transport eller losning af en ladning, medmindre der rejses erstatningskrav i forbindelse med dødsfald eller personskaade, og for så vidt stk. 4 ikke finder anvendelse.

6. Erstatningskrav mod militært eller civilt personel for skadevoldende handlinger eller forsømmelser i modtagerlandet, der ikke er begået under udøvelsen af tjenstlige pligter, behandles på følgende måde:

a) Modtagerlandets myndigheder behandler erstatningskravet og fastsætter på en retfærdig og rimelig måde erstatning til sagsøgeren, idet de tager hensyn til alle sagens omstændigheder, herunder skadelidtes egen handle måde; de udfærdiger endvidere en rapport om sagen.

b) Rapporten forelægges afsenderlandets myndigheder, som derefter snarest muligt afgør, om de ud fra rimelighedshensyn vil tilbyde erstatning, og fastsætter i så fald beløbets størrelse.

c) Såfremt der tilbydes erstatning ud fra rimelighedshensyn, og dette accepteres af sagsøgeren som fuldstændig fyldestgørelse af kravet, foretager afsenderlandets myndigheder selv udbetalingen og underretter modtagerlandets myndigheder om, hvilken afgørelse de har truffet, og om beløbets størrelse.

d) Dette stykke er ikke til hinder for, at modtagerlandets domstole behandler en sag mod militært eller civilt personel, så længe der ikke er udbetalt fuldstændig erstatning.

7. Krav om erstatning som følge af uberettiget brug af et køretøj tilhørende et afsenderlands styrker behandles i overensstemmelse med stk. 6, medmindre enheden, formationen eller organet selv er retlig ansvarlig herfor.

8. Såfremt der er uenighed om, hvorvidt en skadevoldende handling eller forsømmelse begået af militært eller civilt personel er foretaget under udøvelsen af tjenesten, eller om anvendelsen af et køretøj tilhørende afsenderlandets styrker

var uberettiget, afgøres sagen ved forhandling mellem de berørte medlemsstater.

9. Afsenderlandet kan ikke gøre krav på, at militært og civilt personel fritages for retsforfølgning i modtagerlandet i civile sager, bortset fra i det omfang, der er omhandlet i stk. 5, litra g).

10. Afsender- og modtagerlandets myndigheder yder hinanden gensidig bistand ved fremskaffelse af bevismateriale til sikring af retfærdig behandling og afgørelse af erstatningskrav, som vedrører de berørte medlemsstater.

11. Enhver uoverensstemmelse i forbindelse med bilæggelse af en tvist, der ikke kan løses ved forhandling mellem de berørte medlemsstater, afgøres af en voldgiftsmand udnævnt efter aftale mellem de pågældende medlemsstater blandt statsborgere i modtagerlandet, der har eller har haft en fremtrædende stilling i retsvæsenet. Kan de pågældende medlemsstater ikke inden to måneder blive enige om en voldgiftsmand, kan begge de berørte medlemsstater anmode formanden for De Europæiske Fællesskabers Domstol om at udpege en person med ovennævnte kvalifikationer.

DEL IV

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER*Artikel 19*

1. Denne aftale godkendes af medlemsstaterne i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser.

2. Medlemsstaterne underretter generalsekretæren for Rådet for Den Europæiske Union, når de forfatningsmæssige procedurer for godkendelse af denne aftale er afsluttet.

3. Denne aftale træder i kraft den første dag i den anden måned, efter at den sidste medlemsstat har underrettet om afslutning af sine forfatningsmæssige procedurer, jf. stk. 2.

4. Generalsekretæren for Rådet for Den Europæiske Union er aftalens depositar. Depositaren lader denne aftale samt oplysningerne om dens ikrafttræden offentliggøre i *Den Europæiske Unions Tidende* efter afslutning af de forfatningsmæssige procedurer, jf. stk. 2.

5. a) Denne aftale finder kun anvendelse inden for medlemsstaternes moderland.

b) En medlemsstat kan underrette generalsekretæren for Rådet for Den Europæiske Union om, at denne aftale desuden skal finde anvendelse på territorier, for hvis internationale forbindelser den er ansvarlig.

6. a) Første og tredje del af denne aftale finder kun anvendelse på hovedkvarterer og styrker og deres personel, som kan stilles til rådighed for EU med henblik på deltagelse i forberedelsen og gennemførelsen af de operationer, der omhandles i artikel 17, stk. 2, i TEU, herunder i forbindelse med øvelser, for så vidt status for sådanne hovedkvarterer eller styrker og deres personel ikke er reguleret ved en anden aftale.
- b) I tilfælde, hvor status for disse hovedkvarterer og styrker og deres personel reguleres af en anden aftale, og disse hovedkvarterer og styrker og deres personel handler i ovennævnte sammenhæng, kan der indgås særlige ordninger mellem EU og de pågældende stater eller organisationer med henblik på at nå til enighed om, at denne aftale kan anvendes på den pågældende operation eller øvelse.
- c) Hvis det ikke har været muligt at indgå sådanne særlige ordninger, finder den anden aftale fortsat anvendelse på den pågældende operation eller øvelse.
7. Deltager tredjelande i aktiviteter, hvorpå denne aftale finder anvendelse, kan de aftaler eller ordninger, der regulerer en sådan deltagelse, indeholde en bestemmelse om, at nærværende aftale med henblik på disse aktiviteter desuden finder anvendelse på disse tredjelande.
8. Bestemmelserne i denne aftale kan ændres ved enstemmig skriftlig aftale mellem repræsentanterne for Den Europæiske Unions medlemsstaters regeringer, forsamlet i Rådet.

Hecho en Bruselas, el diecisiete de noviembre de dos mil tres.

Udfærdiget i Bruxelles den syttende november to tusind og tre.

Geschehen zu Brüssel am siebzehnten November zweitausendunddrei.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις δέκα εφτά Νοεμβρίου δύο χιλιάδες τρία.

Done at Brussels on the seventeenth day of November in the year two thousand and three.

Fait à Bruxelles, le dix-sept novembre deux mille trois.

Fatto a Bruxelles, addì diciassette novembre duemilatre.

Gedaan te Brussel, de zeventiende november tweeduizenddrie.

Feito em Bruxelas, em dezassete de Novembro de dois mil e três.

Tehty Brysselissä seitsemäntenätoista päivänä marraskuuta vuonna kaksituhattakolme.

Som skedde i Bryssel den sjuttonde november tjugohundratre.

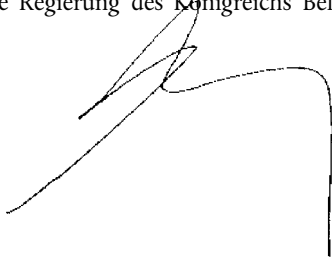
31.12.2003

DA

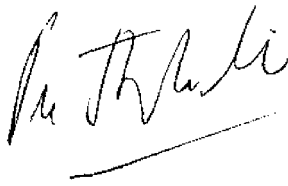
Den Europæiske Unions Tidende

C 321/13

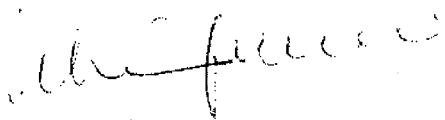
Pour le gouvernement du Royaume de Belgique
Voor de Regering van het Koninkrijk België
Für die Regierung des Königreichs Belgien

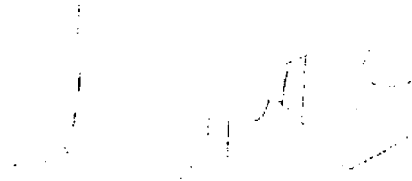
For regeringen for Kongeriget Danmark

Für die Regierung der Bundesrepublik Deutschland

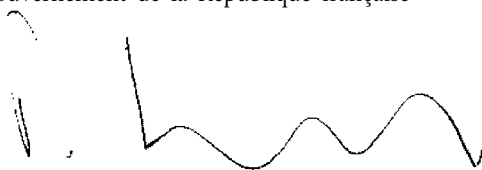
Για την Κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας

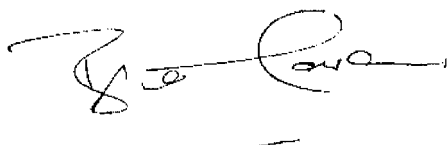
Por el Gobierno del Reino de España

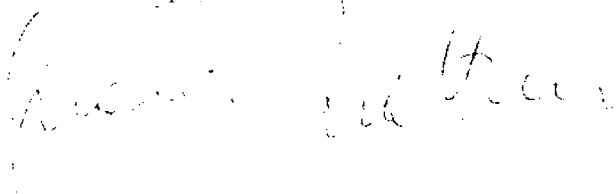
Pour le gouvernement de la République française

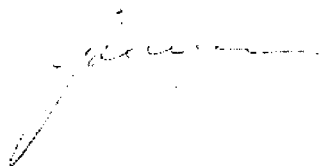
Thar ceann Rialtas na hÉireann
For the Government of Ireland

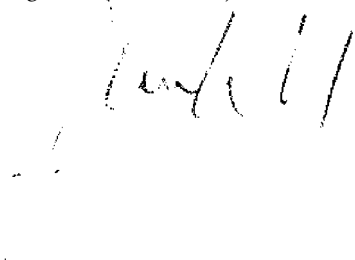
Per il Governo della Repubblica italiana

Pour le gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg

Voor de Regering van het Koninkrijk de Nederlanden

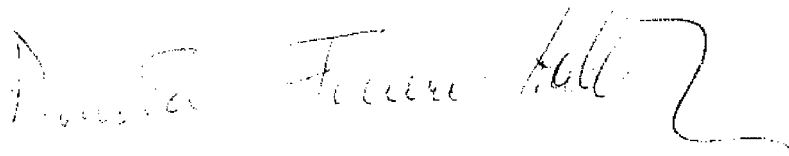
31.12.2003

DA

Den Europæiske Unions Tidende

C 321/15

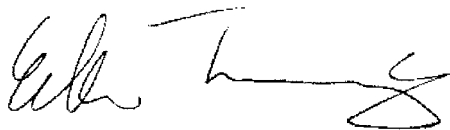
Für die Regierung der Republik Österreich

Pelo Governo da República Portuguesa

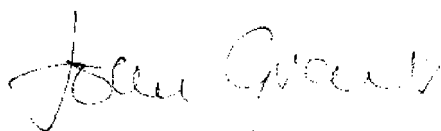
Suomen hallituksen puolesta
På finska regeringens vägnar

På svenska regeringens vägnar

For the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

BILAG

ERKLÆRINGER

ERKLÆRING FRA EU's MEDLEMSSTATER

Medlemsstaterne vil efter undertegnelsen af denne aftale gøre deres yderste for hurtigst muligt at opfylde kravene i deres forfatningsmæssige procedurer med henblik på snarest at lade denne aftale træde i kraft.

ERKLÆRING FRA DANMARK

Danmark erindrede ved undertegnelsen af denne aftale om protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab. Danmarks godkendelse af aftalen vil ske under overholdelse af nævnte protokol, og ethvert forbehold, som Danmark måtte tage eller enhver erklæring, som Danmark måtte afgive i den forbindelse, vil begrænse sig til at omhandle anvendelsesområdet for del II i protokollen og vil på ingen måde anfægte aftalens ikrafttræden eller de øvrige medlemsstaters fulde gennemførelse heraf.

ERKLÆRING FRA IRLAND

Intet i denne aftale, særlig artikel 2, 9, 11, 12, 13 og 17, tillader eller stiller krav om lovgivning eller nogen anden foranstaltning fra Irlands side, som er forbudt efter Irlands forfatning og især dennes artikel 15.6.2.

ERKLÆRING FRA REPUBLIKKEN ØSTRIG AD AFTALENS ARTIKEL 17

Østrigs accept af, at afsenderlandets militære myndigheder kan udøve jurisdiktion i henhold til artikel 17 i »Aftale mellem Den Europæiske Unions medlemsstater vedrørende status for militært og civilt personel, der udstationeres ved Den Europæiske Unions Militærstab, for hovedkvartererne samt de styrker, der vil kunne stilles til rådighed for Den Europæiske Union som led i forberedelsen og gennemførelsen af de operationer, der er omhandlet i artikel 17, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union, herunder i forbindelse med øvelser, samt for militært og civilt personel fra medlemsstaterne, der stilles til rådighed for Den Europæiske Union med henblik på at forrette tjeneste i denne forbindelse (EU-SOFA)« omfatter ikke, at afsenderlandets domstole udøver jurisdiktion på Østrigs område.

ERKLÆRING FRA SVERIGE

Sveriges regering erklærer, at artikel 17 i denne aftale ikke giver afsenderlandet ret til at udøve jurisdiktion på Sveriges område. Navnlige giver bestemmelsen ikke afsenderlandet ret til at nedsætte domstole eller pådømme sager på Sveriges område.

Dette berører på ingen måde fordelingen af jurisdiktion mellem afsenderlandet og modtagerlandet i henhold til artikel 17. Det berører heller ikke afsenderlandets ret til at udøve en sådan jurisdiktion på sit eget område efter de i artikel 17 omhandlede personers tilbagevenden til afsenderlandet.

Endvidere skal dette ikke afholde et afsenderlands militære myndigheder fra på Sveriges område at træffe passende foranstaltninger, der måtte være strengt nødvendige for opretholdelsen af orden og sikkerhed i styrken.
